

Dhá dearcadh i leith an phósadh.

Tá sé soiléir go bhfuil dhá thuairim difriúla ar an bpósadh ón bheirt atá faoi chaibidil sa dán. Is fear seanaimseartha é an fear, agus tá pósadh traidisiúnta ag teastail uaidh. Ach, an mhalairt de shin, is duine nua-aimseartha í an bhean - níl sí sásta leis an saol mar a bhí sé fadó. Déanann an file cur síos éifeachtach ar na dhá dhearcadh éagsúla, agus úsáideann sé téicnící ar nós codarsnacht agus meafair éifeachtacha chun iad a thaispeáint dúinn.

Tá leanúnachas tabhachtach don fhear - ba mhaith leo a bheith ina chonaí ina áit dhúchais féin - ‘i nead a chine’. Teastaíonn bean a fhanann sa bhaile chun aire a thabhairt do na páistí agus chun na béilí a ullmhú uaidh - tá sé den tuairim go mbeadh saol sona aige dá mbeadh clann aige - ‘aiteas is greann i dtógáil clainne’. Is fear clainne é, agus tá rudaí simplí ag teastail uaidh - bhí a mianta go léir dírithe ar an teaghlach. Tá na meafair a bhaineann leis tíriúil, teolaí agus séimh. Cuireann sé teas, grá agus compord in iúl. Iomhá grámhar atá le feicéail anseo.

Ach tá tuairimí difriúla ag an mbean - is daoine nua-aimseartha í agus tá saibhreas agus meas ag teastail uaithi. Ba mhaith léi rudaí a dhéanamh taobh amuigh den teach, cosúil le dul ar leathanta saoire thar lear (“saoire thar lear”) agus a bheith ar chomhchéim sa phósadh (“taobh den bhriste”) - níl sí ag iarraidh a bheith ag brath ar a fear chéile. Tá meas agus saibhreas ag teastail uaithi freisin - ba mhaith léi go mbeadh meas ar chuile dhuine uirthi - “meas na mílte”. Tá sé intuigthe go bhfuil saibhreas agus ábharachas tábhachtach di - “is leath den chiste”. Is meafar crua, santach, fuar agus leithleach é an meafar sin. Tá sé dírithe ar mhianta na mná féin - níl sí ag smaoineamh faoi chlann ar chor ar bith.

Tá sé soiléir nach raibh an lánúin oiriúnach dá cheile - bhí siad ró-thógtha le féin. B’fheidir nár thuig siad nuair a phós siad go raibh mianta agus tuairimí difriúla acu. Bhí an t-ionannas eadhbanna le sárú acu, ach ní dhearna siad iarracht a bpósadh a shabháil. Ní raibh siad ag comhoibriú lena cheile - bhí an deighilt ró-mhór eatarthu chun é a líonadh.

Cé go bhfuil grá ón mbeirt acu, níl an t-aon rud comónta atá eatarthu. B’fheidir go raibh grá acu dá cheile tráth, ach chuaigh an grá sin ar isteach. Tháinig siad ar réiteach nua le traidhe agus d’imigh siad óna cheile - “Thángthas ar réiteach. Scaradar.”. Ní fíorascaill ceart é, ach b’fheidir go mbeadh síocháin agus athas le fáil anois toics gur bhfuair siad colscaradh. Críochnaíonn an dán ar nóta dócasach - cé gur scar siad, beidh saol níos áthasacha ag an mbeirt acu anois.

Atmaisféar

Ceapaim go bhfuil an t-atmaisféar sa dán míchompordach, agus tá teannas idir an fear agus an bhean. Tá siad ag déanamh cur síos ar cad atá ag teastail uathu, ach níl siad ag rá na rudaí cheanna. Tá deighilt ollmhór eatarthu, agus ní raibh siad in ann na constaicí a shárú. Ach, dar liom, tá an dán fabharach i leith an fear, cé go raibh tnútháin mhíréasúnta aige - níl sé cothram ar an bhean chun a fhan sa bhaile agus a éirigh as a gairm féin. Ach, is bean shantach agus leithleach í, ar bhealach amháin - tá saibhreas agus stádas ag teastail uaithi. Ní raibh siad sásta lena cheile, toisc nach raibh siad oiriúnach dá cheile ar chor ar bith.

Tá an friotal sa dán cliniciúil agus grod - tá neamhphearsantacht le sonrú sna focail ‘Thángthas’ (“Thángthas ar réiteach. Scaradar.”). B’fheidir nach raibh siad sásta a imigh óna cheile, ach ní raibh aon réiteach eile le fháil. Tá fóroin i gceist toisc go n-úsáideann an file focal amháin chun a thaispeánt go bhfuil siad ag scaradh óna cheile - “scaradar”. Is atmaisféar teans agus míchompordach é.